

10. Augnaráðið.
Saga af seladrápi.
3 blöð qto.

Augnaráttid.

"Selaláttur" er það nafn, þar sem seli margir liggja uppi á víðáttum íttum söndum ná-
loft sjó í sólbadi; í vorin; má þar oft sjá fallegar stöpunur: þungar urtur með brimlunn
sínum og fjölda feita, hvítulladra smá kópa, sem ólmast þar og fljúgast á í grósten dæm
gammli, sem lómt úd stéls. Þar nýttur ostkann glöðustu ofi daga síma, undir ná-
kvomu eftirliti umhyggju samra foreldra síma og eiga sér einstakis illt vorr fyr en
veidimanna flótleurinn komur langar leidir of landi ofan með barofli og stultu í hönd-
um til þess eltri einungis á næsta hó og nodi trimarfoym og fríðsinnu hjardar er hófóð
þarna úd á sólförnum sumardagi, heldur öllu idru framur ad meida og dropa það sem til
nost til þess ad sedja gráduq gin síu, þu átt fyrri það þótt þeir lifi úd allu ofri fyrir sig
og sína og badi í rósinu sjálfri.

Stýloja var íj samferða manni einum í bítid austan yfir fjall og sagdi ^{hann} mér eftirfylgjandi
sögn/korn frá ostfudlojum sínum, þá er hann var einn meðal veidimanna þeirra, er sáu
"selaláttur í söndunum" og sendir voru heimur frá sér til þess ad "vinna láttid"

"Vér ridum ad heimur árla morgunus margir samur ridur í sandana, er þangad var
hémur til 5 til 6 hl. sína líd; vér vorum vel útbúinir ad vistum og vopnum og hugdum
goth til veidi þá um olojum. Þegar ridur á sandana kom, sáum vér margu kópa sela
liggja í úd og drif, bada sig í sólbáttinum, adrir, einþennu kópamur, voru ad bresta í
vatnum, hikka sér þar og fljúgast á. Fyrst í st ad fórum vér hógt ad öllu, til þess
ad komu selnum ad í vörn og felu þá eltri, en er þeir undir varir, fæda votta og
vér fóttum ad elta þá, ýmist midandi eda klappandi, þu stú þeir sínu í hverja áttina
og vand þá fjörn ein, eigi allstot, á líd margra þeirra og fóttu þeir sér þar bálfoðu
og bjungust til varnar eda foris á ad komast skemstu líd til sjávar. Þotidum
vér mi frá líd vörn og vopn allt til þess ad háda midurlojum þeirra, adur er þeir kom-
ust midan. Voru það einþennu kópamur, er oss veittist hógt ad hafa höndur í hári
á og nota mid barofflum vorum. Þestir hinna eltri sela komust midan og uppi in fjörn-
inni, nema einu; það var ung og fonguly urta, svo leit, ad hún átti erfitt mid ad klappa st

undan, enda var hún að gefa kofa eins, sem hún myndi að halda sem lengst ríðri
 í fjörnum, svo þótt hún hvarmi ekkert fyr en seint og síðan meir með því að senda
 stækki í haum, en á meðan við vorum að dreypa haum, komst urtan, sem til ega
 miðis haum, uppi í fjörnum og hljóf hún sem fótur togðu í land upp. Vís
 komust fyrir haum og gétum flaut haum niður í fjörnum affur og sáum vís haum
 við og við hlaup þess aldrið uppi í blóðitíðni vatnum til að ná undanum. Var
 hún orðin meðd nið og sendum við ús hveru stutulum effri annu þannig,
 sem svo virtist hún vera að svima, en höfðum haum þó ekkert

Þetta var ús stóthíðinni líma um stund og notaði urtan þá tókist til að koma
 uppi ús og hlaupta á land.

Þar að ég þótti fráastur á fót þeirra er í fjörnum voru og einna heyrðastur, var ég
 sendur til að elta urtan og hljóf ús sem fótur togðu í effri haum; dró
 þá fljótt saman með atleum, því hún var meðd effri vidareignina í fjörnum,
 þar til hún sá síth óvanna og gafst upp, en í stöð þess að hún var á miðda gjör
 frakni tilraunir til flóttu undan mér, fléggdi hún sér niður á sandinn, lagdi
 á kalid og báðaði hreyfnum, eins og vori hún að bjá mig vopdar og lífs. Ég stóð
 fá ein augnablik við hlid haum og höfði um í hún blíðu og bjáandi augnum
 og veitti henni síðan þann sár íd. Þetta hefir verið mér einu erfidastu að
 aflífa nokkru stépsu.

"En hvernig gætu", sagði ég við maunum, "vinn svo hardbrjósta, að dreypa þetta
 satlausu líf, sem það sér vopdar og gaf þér í sjálfvald. Hvort þú vilst þú gefa þér líf þú dró þú?"
 "Ég vissi", sagði veidimadurinn, "að félagar mínir mundu láta mig setu hördum á und-
 num og jafnvel svo virðinga, hefir ég látið svoða vonu gegn gangu úr þessum mér,
 með þeirri aðstöðu sem ég hefði til þess að ráða niðurlögum þess, en í hefir oft
 hugað um það síðan, að réttara hefir verið fyrir mig að gefa dýrinu líf, en að öðru
 þessum myndi félagi minna. En augnaráði dýrisins gleyni ég aldrei, meðan ég lífi!"

— Þetta er einn hinn ómælozasta frásoyn, sem ó hefði heyrt, um grínd manna
gagnvart lífum, gagnvart dauða dauðis móður, sem veitináðurinn og félagar
hans höfðu ofsótt og mi fyrir stórnustu sveit einu barninn sem hún átti, með
því á stúbla það til dauða í hjörtum fyrir augum móðurinnar.

Já, dýrð er með og þreytt eftir hinar langvinnu ofsótni, það er elt uppi og það gefur
nygr, það fleygir sér fyrir fótur mordingjans, með útbreiddan fadmann og fávott
augum og bidur um líkur og líf. Innviður og tunga geta eigi mælt, en augnaráðið soyrir:
Herra minn! Eger mig og í blóma lífsins, en þó er ó meðd máðis, því þú hefir drýpsid
barnid mitt. Viltu nú ekki sýna mér völd og þessa mér líf? "

En móðurinn var stóki mistakinn, — hann var grímmur, og því lagði hann me
hinum hártetta ljá sínum í hjartaftad hinar myn og sáflausu móður, sem
nylaga höfði drýpsid barnid hennar.

"En augnaráði dýrsins gleymir ó aldrei meðan ó lífi", sagði veitináðurinn.
Þessu hinn sama augnaráði á hann árið auga eftir að mæta í sinni eigin, and-
lotts sínu máði, með útbreiddan fadmann sinn, bádandi út höndum og beiðandi
um líkur og líf. — Hild ^{dauðvoga} ~~atþyngd~~ dýr átti engin orð, heldur að einu augnaráði til
þess að senda mannum sínum "barnaróð" sín; er nú líklegt, ^{af} ~~þó~~ ^{ord} ~~hans~~
og augnaráði, hafi mikla þýðing fyrir hann, þá er hann sér dauðann
stunda yfir ^{sinni} ~~hans~~ eigin sóttar söng, með hinu hártetta ljá sínu í
höndum og munda hvern í hans eigin hjartaftad í deyjanda dýri?

"Augnaráði dýrsins gleymir hann aldrei": það fylgir honum yfir um til
annars lífs, þangad, sem hann mætti því aftur, ekki á sáflausi; heldur
fyrir gefandi og þó "gleymir hann því aldrei".